

Arendsoog in duplo

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Arendsoog in duplo

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1975

© P. Nowee, 1975

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1045 7 (paperback)

ISBN 978 90 499 1159 1 (hardback)

ISBN 978 90 480 0243 6 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het raadsel van de Rode rivier

HOOFDSTUK I

Een man verdwijnt

Het was een prachtige zomerdag. De zon stond stralend aan de blauwe hemel. Een zacht briesje ritselde door de kruinen van de bomen en tekende fijne rimpels in het glimmende gezicht van de Rode rivier. In de verte, een paar mijl naar het noorden, klonk het gerommel van de Staffordwaterval. Het was eigenlijk het enige geluid dat de stilte verstoorde. Zelfs de zenuwachtige honden van de Turming-ranch, die altijd onraad roken waar het niet was, lagen rustig bij het ranchgebouw en koesterden zich in de warme zonnestralen.

Als het niet zo'n prachtige dag was geweest, zou men geneigd zijn te zeggen dat er iets in de lucht zat...

Bob Stanhope, beter bekend als Arendsoog, en zijn onafscheidelijke Indiaanse vriend Witte Veder hielden hun paarden in aan de oever van de Rode rivier. Ze stegen af en lieten de dieren de vrije teugel. Lightfeet, Arendsoogs trouwe paard, snoof aan het water en begon dan langzaam te drinken.

Arendsoog slenterde naar een groepje bomen dat aan de waterkant stond en liet zich in de schaduw op de grond zakken. 'Nog vijf dagen, dan zijn we weer thuis, boy,' mompelde hij, terwijl hij met zijn halsdoek over het gezicht veegde.

Witte Veder gaf geen antwoord. Hij stond nog steeds op dezelfde plaats en tuurde naar iets dat achter Arendsoogs rug tussen de struiken verborgen was. Zijn ogen waren half toegeknepen.

'Wat is er...?' vroeg de cowboy, terwijl hij langzaam overeind kwam. Hij draaide zich om en keek naar de plaats die Witte Veder aanwees.

'Mij denken daar liggen zadel...' zei de Indiaan zacht.

Arendsoog trok de wenkbrauwen op en schudde onwillekeurig het hoofd. Een zadel...?! Met een paar grote passen liep hij naar de struiken en boog de takken opzij. Witte Veder had gelijk...!

De Indiaan ging naast zijn vriend staan en enkele ogenblikken keken zij naar de voorwerpen die aan de andere kant van de struiken op de grond lagen. Plotseling liet Arendsoog de takken los. Met een zacht

gekraak veerden ze terug. Dan liep de cowboy om de struiken heen en knielde neer.

Duidelijk zichtbaar voor iedere willekeurige voorbijganger lagen daar: een zadel, een lasso, een veldfles, een dekenrol, een bundeltje kleren, een koppel, twee revolvers en een geweer. Het had er alle schijn van dat de een of andere ruiter een verfrissende duik in de rivier had genomen en zijn spullen hier achtergelaten had. Het vreemde was echter dat er geen zwemmer en geen paard te bekennen waren! Vreemd...! Arendsoog tilde het zadel een klein stukje op. Onder het leer krioelden de mieren, torren, duizendpoten, spinnen en vele andere insecten door elkaar.

‘Dat zadel ligt hier zeker al een paar dagen,’ zei hij. Hij kwam over-eind en liep in gedachten verzonken naar de oever van de rivier. Hij vroeg zich af welk wreed geheim het water bewaarde... Een ruiter had zijn bezittingen bij de struiken achtergelaten en was gaan zwemmen. Het moest al een paar dagen geleden gebeurd zijn en nog steeds was hij niet teruggekeerd... Met een ruk wendde Arendsoog zich af van de rivier. Witte Veder stond nog steeds bij de struiken en bekeek het geweer en de revolvers nauwkeurig. Hij wenkte Arendsoog. ‘Jij kijken,’ zei hij even later, terwijl hij zijn vriend de wapens gaf.

Een paar minuten was het stil. Arendsoog draaide de revolvers en het geweer om en om. ‘Je hebt gelijk,’ zei hij dan peinzend. ‘Met dat geweer is vele honderden malen geschoten, maar de twee revolvers zijn splinternieuw...’ Hij legde de wapens weer op de grond en tilde het zadel op. Er was niets bijzonders aan te zien, behalve dan de letters J. H. die aan de zijkant in het leer waren gebrand.

‘Man kopen nieuwe revolvers voor hij verdwijnt,’ zei Witte Veder.

Arendsoog keek de Indiaan onderzoekend aan. Wat bedoelde Witte Veder? Het was toch heel goed mogelijk dat de ruiter op dezelfde dag waarop hij verdwenen was twee nieuwe revolvers had gekocht! Daar hoefde toch niets achter te zitten...

Plotseling legde Arendsoog een hand op Witte Veders arm. ‘Boy...’ fluisterde hij. ‘Dit zijn niet alle bezittingen van een ruiter... Er ontbreekt iets belangrijks...’

‘Jij hebben gezien?’ vroeg Witte Veder tevreden.

‘De laarzen...’ Arendsoog sloeg met de rechtervuist in de palm van zijn linkerhand. ‘De rijlaarzen van de man ontbreken... Het is natuurlijk een rare veronderstelling om te menen dat de ruiter zijn laarzen aangehouden heeft bij het zwemmen...’

‘Mij denken hij hebben niet gezwommen,’ antwoordde Witte Veder nuchter.

Arendsoog staarde naar de voorwerpen op de grond. ‘Je kon wel eens gelijk hebben, boy,’ antwoordde hij dan. ‘Een onbekende ruiter wil het doen voorkomen alsof hij verdronken is... Hij laat zijn bezittingen hier achter... Als de man werkelijk verdronken is, is het niet vreemd dat zijn paard in geen velden of wegen te bekennen is. Maar het is wél vreemd dat zijn laarzen spoorloos zijn...’

‘Mij denken hij kopen nieuwe kleren. Maar hij niet willen missen revolvers en daarom hij kopen nieuwe...’

Arendsoog knikte in gedachten. Hij wist uit ervaring dat je aan een revolver wende. Witte Veder had ongetwijfeld gelijk. De man had alle voorbereidingen getroffen om het erop te doen lijken dat hij niet meer in het land der levenden verkeerde. Hij had het echter niet over zijn hart kunnen verkrijgen de revolvers waaraan hij gewend was, achter te laten en daarom had hij een paar nieuwe gekocht... Daar kwam dan nog bij dat hij een tweede fout gemaakt had. De laarzen! Hij had zijn laarzen niet achtergelaten!

‘We zullen ze in Hammerston aan de sheriff geven, boy,’ maakte hij een eind aan het gesprek. ‘Ik veronderstel dat we ons op het ogenblik al in het district van Hammerston bevinden.’

Ze hadden het zadel en de andere voorwerpen bij de sheriff afgeleverd en hem verteld waar zij ze gevonden hadden. ‘Dat is het zadel van Jef Hunting,’ had de sheriff onmiddellijk gezegd. En hij had er aan toegevoegd: ‘De wereld is er door zijn verdwijning niet armer op geworden!’

Arendsoog had de sheriff vele vragen willen stellen, maar hij had zich kunnen inhouden.

Maar het speurdersbloed kruipt nu eenmaal waar het niet gaan kan en toen onze vrienden een kwartiertje later in de herberg ‘Troef Aas’ voor een enorme stapel boterhammen zaten, probeerde Arendsoog voorzichtig iets meer over Jef Hunting te weten te komen.

De stem van de joviale herbergier, die ieder woord onderstreepte met een uitbundige lach, daalde onmiddellijk. ‘Jef Hunting, sir...?’ Hij keek over z’n schouder om te zien of een van de mannen aan de bar meeluisterde. ‘Een gevaarlijke kerel,’ fluisterde hij dan. Hij maakte een gebaar alsof hij twee revolvers tegelijk trok. ‘Zijn wapens zitten verdraaid los in de holsters, sir... Als ik u was, zou ik maar uit zijn buurt blijven...’

‘Jef Hunting schijnt verdronken te zijn,’ antwoordde Arendsoog.

De woorden waren nog niet uit zijn mond of er stormde een man de herberg binnen. ‘Hebben jullie het al gehoord...?’ riep hij uit. ‘Jef Hunting is dood...! Verdronken... De sheriff heeft het me net verteld...’

Met een somber gezicht liep Arendsoog terug naar het tafeltje. Hij vroeg zich af of hij de sheriff zijn twijfel wel duidelijk genoeg gemaakt had. Als Jef Hunting níét verdronken was, maar leefde, dan voerde hij iets in zijn schild.

Het begon te schemeren toen Arendsoog en Witte Veder hun kamer boven de herberg opzochten. Ze hadden die dag veel tijd verloren en Arendsoog was vast van plan de schade de volgende dag in te halen en bij zonsopgang te vertrekken. Arendsoog rookte een sigaret voor het raam, terwijl Witte Veder met z’n rug tegen de muur op het bed zat. Overal in Hammerston gingen de lichten aan. Flarden van muziek klonken door de straten en een paar opgeschoten knapen liepen zingend langs de herberg. Hun stemmen werden zwakker... ‘Jij weggaan bij raam...’ zei Witte Veder plotseling dringend. Arendsoog draaide zich om en wilde zijn vriend verwonderd vragen wat hij bedoelde. Op hetzelfde moment zoefde er rakelings iets langs zijn hoofd... Er klonk een doffe tik. Toen was het doodstil. ‘Lieve help,’ zuchtte de cowboy. ‘Dat was net op tijd! Hoe wist je in ’s hemelsnaam...’

‘Mij horen man sluipen in straat,’ antwoordde de Indiaan nuchter. Hij kwam overeind en liep naar de deur. Een vlijmscherp mes was bijna tot het heft in het hout gedrongen...

HOOFDSTUK 2

Het telegram

Met een stevige ruk trok Witte Veder het mes uit het hout van de deur.

Arendsoog, die nog maar nauwelijks van de schrik bekomen was, liep naar zijn vriend toe en pakte het mes aan. 'We kunnen nu geen licht maken,' zei hij zacht. 'Kom mee. Op het tafeltje aan het eind van de gang heb ik een lamp zien staan...' Hij wachtte niet op antwoord, maar opende de deur op een kier en sloop de gang in. Een halve minuut later onderzocht hij het mes nauwkeurig bij het flakkerende licht van de olielamp.

'Ik zie er niets bijzonders aan,' zei Arendsoog na enige tijd. Het leek wel of hij teleurgesteld was! 'Het is een heel gewoon mes... Je kunt het in elk stadje, dorp of gehucht kopen.'

Nu was het Witte Veders beurt om het mes aan een grondig onderzoek te onderwerpen. Maar ook de geoefende ogen van de Indiaan konden er niets aan ontdekken.

Arendsoog draaide de lamp laag en liep terug naar de kamer. 'Iemand probeert ons schrik aan te jagen...' mompelde hij. 'En waarschijnlijk hoopt hij dat wij onmiddellijk onze bagage pakken en ervandoor gaan. Maar... dat houdt in dat onze aanwezigheid in Hammerston door een of meer mensen niet gewenst wordt... Wie kennen wij in Hammerston? De sheriff! Het is niet aannemelijk dat hij bij het vallen van de avond door de straten sluipt om een mes door ons raam naar binnen te werpen. Hij zou ons eerder dankbaar moeten zijn! De tweede man die we kennen, is de eigenaar van deze herberg. Als hij echter niet op onze aanwezigheid gesteld was, zou het eenvoudiger zijn geweest ons te zeggen dat hij geen kamer vrij had! Bovendien hebben we, zover ik weet, niets gedaan of gezegd waardoor de herbergier een hekel aan ons zou kunnen hebben... Nee boy, er blijft maar één man over...'

'Jij bedoelen Jef Hunting?'

'Ja! Hunting is de derde man die wij kennen, al hebben we hem dan nog nooit ontmoet. Iedereen in Hammerston is er echter van

overtuigd dat Hunting niet meer leeft... behalve wij! Misschien had ik vanmiddag in de herberg niet zo duidelijk moeten laten blijken dat ik er sterk aan twijfel dat Hunting verdronken is...' besloot hij, in gedachten verzonken.

'Wij nu zekerheid hebben,' meende Witte Veder stellig. 'Hunting leven nog!'

Het bleef even stil in het vertrek. Toen begon Witte Veder zacht te grinniken. 'Wij morgen niet vertrekken?' vroeg hij.

Arendsoog verbaasde zich er niet over dat de Indiaan zijn gedachten geraden had. Het was werkelijk niet de eerste keer dat dit gebeurde! 'Ja boy,' knikte hij. 'Jef Hunting leeft nog en voert iets in zijn schild. En als niemand onze twijfel blijkbaar deelt, zit er niets anders op dan zelf een onderzoek in te stellen!'

De volgende dag, toen het eerste morgenlicht over de daken van Hammerston speelde, stonden onze vrienden op. Het was nog doodstil in de herberg, maar toen zij beneden kwamen, bemerkten ze dat de eigenaar al hard aan het werk was. De tafeltjes waren schoon geschuurd en het glaswerk glom achter de bar.

Toen zijn gasten het vertrek binnenkwamen, wenste hij hun uitbundig goedemorgen. 'Ik had niet verwacht dat u er zo vroeg uit zou zijn,' lachte hij. 'Hammerston is bekend om zijn gezonde lucht en vreemdelingen slapen hier meestal een gat in de dag.'

'Ik neem het graag aan,' antwoordde Arendsoog, 'maar wij hebben een flinke rit voor de boeg.'

'Dan kun je inderdaad beter vroeg vertrekken,' vulde de herbergier aan. Hij knoopte zijn voorschoot los en schoof een paar stoelen bij een tafel. 'Ik zal iets te eten gaan maken. Een ogenblikje geduld,' zei hij. 'Zal ik ook iets klaarmaken voor onderweg...?'

'Als u dat doet, verdient u een vetleren medaille met oorkonde,' lachte Arendsoog. 'U weet wat een mens op reis nodig heeft!'

Met een stralende glimlach verdween de goedge herbergier naar de keuken. Toen de deur achter de man in het slot was gevallen, keek Arendsoog Witte Veder aan. 'Hij wil ons bepaald niet weg hebben. Zijn vriendelijkheid is gemeend!'

Een uurtje later lieten zij Hammerston achter zich. Hoewel zij al een half uur eerder reisvaardig waren geweest, had Arendsoog er de voorkeur aan gegeven nog even te wachten met vertrekken tot Hammerston ontwaakt was. Zo kwam het, dat zeker twintig mensen er

getuige van waren dat de cowboy en de Indiaan de stad verlieten. Ongeveer twintig minuten reden onze vrienden in noordelijke richting. Het monotone gerommel van de Staffoldwaterval, dat hen die nacht in slaap had gezongen, klonk nu heel dichtbij. Arendsoog hield Lightfeet in. 'Hier scheiden zich onze wegen, boy,' zei hij. 'Ik ga verder naar Loaring, dat volgens mij nog twee uur rijden naar het noorden ligt. Jij rijdt langs de Rode rivier terug naar de plaats waar we de bezittingen van Jef Hunting hebben gevonden. De kans dat je nog iets ontdekt, is gering, maar we mogen hem niet uitsluiten. We zien elkaar weer bij het vallen van de avond op deze plaats. Oké?'

Witte Veder opperde geen bezwaren en even later reden de vrienden verder. De Indiaan in zuidoostelijke richting, Arendsoog naar het noorden.

Lightfeet had er zin in vandaag! In een razende galop snelde het dier over de heuvels. 'Goed zo. Goed zo,' fluisterde Arendsoog hem in het oor. Hij boog zich nog dieper over de nek van zijn paard en genoot van de rit door het prachtige landschap.

Op de top van een hoge heuvel hield hij Lightfeet nogmaals in. Hij haalde de kaart uit zijn zadeltas te voorschijn en bestudeerde hem aandachtig. Ja, de verzameling witte speelgoedhuisjes in de verte moest Loaring zijn! Hij borg de kaart weg en verder ging het weer. De speelgoedhuisjes werden groter en groter... En toen Arendsoog een kwartiertje later het stadje binnenreed, waren zij tot het formaat van gewone huizen uitgegroeid.

Met kloppend hart reed de cowboy door de hoofdstraat. Als er nu eens geen telegraafkantoor in Loaring was... Het plannetje dat zij de vorige avond hadden gemaakt, zou in duigen vallen... Hij slaakte dan ook een zucht van verlichting toen hij een dertigtal meter verderop het kantoor ontdekte. Hij steeg af en haastte zich naar binnen. Het was stil in het vertrek. De bediende die achter een ruwhouten tafel zat, was in slaap gedommeld en schrok overeind toen Arendsoog hem op de schouder tikte.

'Eh... morning sir...' geeuwde hij. 'Wat kan ik voor u doen?'

'Ik wil een telegram versturen naar de sheriff van Hammerston. Is dat mogelijk?'

'Tuurlijk sir,' antwoordde de man, terwijl hij een paar aantekeningen maakte op het vel papier dat voor hem lag. 'Het is dus bestemd voor de sheriff van Hammerston... De inhoud is?'

'Zal ik het even opschrijven?' vroeg Arendsoog. Hij pakte de pen en

het papier aan die de man hem aanreikte, en enige minuten klonk nog slechts het krassen van de pen.

‘Dat is het dan!’ zei Arendsoog toen. Hij gaf het papier terug aan de man. Terwijl de bediende de woorden onderstreepte, las hij het telegram voor.

Sheriff hammerston

*verzoek bevestiging van overlijden van mijn neef jef hunting stop
in verband met erfenis gaarne inlichtingen omtrent laatste woon-
plaats stop indien mogelijk omgaand antwoord stop
bob hunting*

‘Jef Hunting... Is Jef Hunting dood?’ vroeg de man fluisterend.

‘Het schijnt zo te zijn,’ antwoordde Arendsoog. ‘Ik ben een neef van hem en verblijf toevallig in deze streek. Jef was geloof ik niet erg gezien, is het niet?’

‘Ach sir...’ begon de bediende, terwijl hij een kleur kreeg. ‘Over de doden niets dan goeds...’

Arendsoog begreep onmiddellijk, dat dit niet de reden was waarom de man niets over Jef Hunting wilde zeggen. Zolang er geen absolute zekerheid was omtrent het overlijden van Hunting, achtte hij het verstandiger niets te zeggen wat hem eventueel in moeilijkheden zou kunnen brengen.

‘Maar waarom rijdt u niet naar Hammerston, sir?’ gooide hij het gesprek over een andere boeg. ‘Het is maar twee uur rijden...’

‘...En nog eens twee uur als het bericht vals blijkt te zijn,’ vulde Arendsoog aan. ‘Ik ben op doorreis en kan geen halve dag missen om de waarheid van een gerucht te onderzoeken.’

‘U hebt gelijk, sir,’ knikte de man. Dan ging hij bij het seinapparaat zitten en seinde het telegram naar Hammerston. ‘Als het meezit, kunt u over een half uur, drie kwartier al antwoord hebben, sir,’ zei hij toen hij klaar was.

‘All right! Tegen die tijd ben ik hier weer,’ antwoordde Arendsoog. Hij stak zijn hand op ten teken van groet en verliet het telegraafkantoor.

Een uurtje later griste hij op dezelfde plaats het antwoord van de sheriff van Hammerston uit de handen van de bediende. Zijn ogen gleden over de regels en er verscheen een glimlachje op zijn gezicht.

De bediende begreep er niet veel van. Als je de bevestiging van het

overlijden van je neef krijgt, glimlach je toch niet!

Hij kon niet weten dat Arendsoog een andere reden had om te lachen...

HOOFDSTUK 3

Witte Veder in moeilijkheden

Precies anderhalf uur nadat Arendsoog Loaring was binnengereeden, verliet hij het stadje weer. Rondom zijn lippen speelde nog steeds de glimlach waarover de bediende in het telegraafkantoor zich zo had verbaasd.

Het zat vandaag allemaal wel mee, vond onze vriend. De messenger in Hammerston was er intussen ongetwijfeld wel achtergekomen dat zij de stad hadden verlaten. De rit van Hammerston naar Loaring en het bezoek aan het telegraafkantoor hadden aanzienlijk minder tijd gevraagd dan Arendsoog had verwacht en tenslotte... was daar het antwoordtelegram van de sheriff van Hammerston! Zonder dat hij zich had hoeven blootgeven, was hij door dit telegram heel wat wijzer geworden! Onder het rijden haalde hij het uit de zak van zijn shirt te voorschijn en las het nogmaals.

bob hunting

loaring

*jef hunting verdronken stop laatst bekende verblijfplaats tur-
mingranch stop beslag gelegd op mogelijke bezittingen in verband
met beschuldigingen ingebracht tegen jef stop geweldpleging
afpersing roof stop verzoeken u naar hammerston te komen voor
inlichtingen stop
feether*

Arendsoog borg het papier weg en klopte Lightfeet op de hals. 'We weten al heel wat meer over onze onbekende vriend Jef,' mompelde hij. Jef werd tot zijn 'dood' dus gezocht om terecht te staan op beschuldiging van geweldpleging, afpersing en roof... Daarom was er natuurlijk ook beslag gelegd op de bezittingen van Jef... als die er tenminste waren en als ze gevonden werden! De schurk had ze ongetwijfeld op onwettige manier verkregen. En tenslotte wist de cowboy dan nog dat Jef Huntings laatste verblijfplaats de Turming-ranch was

geweest!

De 'Turming-ranch'...?! Arendsoog sprak het woord langzaam uit. Het kwam hem bekend voor... En plotseling schoot het hem te binnen. Hij had de naam in Esserwhile gehoord. In dat dorp hadden Witte Veder en hij de vorige dag de weg gevraagd aan een oude man. Deze had hun gezegd: 'Je volgt de Rode rivier tot de plaats waar zij een haakse bocht maakt naar het oosten. Op die plaats buigen jullie af naar het noordwesten. Je komt langs de ranch van Turming. Je zult de ranch moeilijk ongemerkt kunnen passeren, want Turming heeft een paar honden die zelfs beginnen te blaffen als er een vlieg over het erf loopt! Je blijft verder rijden naar het noordwesten en dan kom je vanzelf in Hammerston.'

Het was vreemd. Nu hij er achteraf over nadacht, kon hij zich werkelijk niet herinneren of hij de honden had horen blaffen. Enfin, bedacht hij dan, ze hadden de route die de oude man uitgestippeld had, niet helemaal gevolgd. Onmiddellijk nadat ze hun vondst gedaan hadden aan de oever van de Rode rivier, waren ze immers naar het noordwesten afgebogen! Waarschijnlijk hadden ze daardoor de ranch van Turming niet gezien en de honden niet gehoord.

Op de plaats, waar hij en zijn Indiaanse vriend die morgen uit elkaar waren gegaan, hield Arendsoog Lightfeet in en steeg af.

In de schaduw van een grote boom rustte Arendsoog een minuut of tien. Toen kwam hij plotseling overeind. Het was eigenlijk te gek om los te lopen! Hij had met Witte Veder afgesproken 'bij het vallen van de avond'. Dat wilde zeggen dat hij de hele middag niets te doen had, terwijl Witte Veder probeerde wijs te worden uit de sporen die eventueel nog zichtbaar waren op de plaats waar zij de kleren en het zadel hadden gevonden. Arendsoog floot Lightfeet en steeg weer op. Als hij flink doorreed, zou hij zich binnen een uur bij zijn vriend kunnen voegen.

Een minuut of tien reed hij pal naar het oosten. Toen glinsterde het water van de Rode river voor hem en boog hij naar het zuiden af.

Bij hetzelfde groepje bomen waar zij de vorige dag hun vreemde vondst hadden gedaan, hield Arendsoog zijn rijdier in. Witte Veder was niet in de buurt en ook zijn paard was in geen velden of wegen te bekennen.

Arendsoog trok rimpels in zijn voorhoofd. Waar was zijn vriend? Dan schoot het plotseling door zijn hoofd dat Witte Veder misschien een spoor had gevonden en dat nu volgde.

Hij bedacht zich niet lang meer, maar reed om de struiken heen naar de plaats waar het zadel gelegen had en waar de Indiaan ongetwijfeld zijn onderzoek begonnen was. Met een ruk trok de cowboy plotseling aan de teugels. Een fractie van een seconde later was hij uit het zadel...

Tussen de struiken, maar toch duidelijk zichtbaar, lag een paar laarzen... Arendsoog kneep in zijn arm. Waakte hij of droomde hij...? Langzaam bukte hij zich en trok de laarzen uit de struiken te voorschijn. Nee, hij sliep niet: dit waren échte laarzen! Maar... deze laarzen hadden er de vorige dag niet gelegen. Daar durfde hij een eed op te doen. Hij kwam langzaam overeind en staarde in de verte.

Laarzen... De vorige dag was het hun opgevallen dat er géén laarzen bij de bezittingen van de 'overledene' waren geweest. Ze hadden de sheriff hierop opmerkzaam gemaakt. En nu... lagen er plotseling wél laarzen... Er was maar één oplossing: Jef Hunting of een handlanger van hem had gehoord dat het gemis van de laarzen opgevallen was en voordat de sheriff of zijn deputy (hulpsheriff) een nader onderzoek had kunnen instellen, had men een paar laarzen tussen de struiken gelegd. De sheriff zou onmiddellijk aangenomen hebben dat hij en Witte Veder niet goed hadden gekeken...

Arendsoog schudde het hoofd. Hij hād goed gekeken! Deze laarzen hadden er de vorige dag pertinent níét gelegen! Zijn blik dwaalde terug naar de struiken. En ineens viel het hem op dat de grond omgewoeld was. De cowboy knielde neer en in gedachten betastte hij met zijn vingers de grond. Het had er alle schijn van dat hier een vechtpartij had plaatsgehad...

Een seconde later had hij zekerheid. Half verborgen tussen het gras lag de veer waaraan zijn vriend zijn naam te danken had...

Wat was er met Witte Veder gebeurd? Na een snelle rit was de Indiaan aangekomen op de plaats waar zij de vorige dag het zadel hadden gevonden. Daar begon hij zijn onderzoek... Hij knielde neer bij de struiken en duwde voorzichtig de onderste takken opzij. Niets ontging hem... Hij liet in gedachten wat losse aarde tussen zijn vingers door glijden en rook aan een heel klein stukje stof dat aan een tak vastzat. De grond, de struiken, het gras, een paar afgebroken takjes... De Indiaan ging zo in zijn werk op, dat het geluid pas tot hem doordrong, toen het eigenlijk al te laat was...

Razendsnel kwam hij overeind. Uit het noordwesten naderde een

ruiter! Heel even zocht de Indiaan naar een plaats waar hij zich zou kunnen verbergen. Onmiddellijk echter drong het tot hem door dat dit geen enkele zin had. De ruiter had hem al gezien...

Op nog een dertigtal meters van onze vriend verwijderd, hield de man zijn paard in.

Op dat moment drong het tot Witte Veder door dat er nog een ruiter naderbij kwam. Het geluid kwam echter uit een andere richting en de tweede ruiter werd door de struiken en bomen aan het oog onttrokken.

‘Doe je handen in de hoogte!’ commandeerde de eerste ruiter dan. En om zijn woorden kracht bij te zetten wezen de lopen van zijn revolvers plotseling in de richting van de Indiaan. Witte Veder gehoorzaamde traag. Hij begreep dat het geen zin had om zich nu te verzetten. Vóór hem zat een ruiter hoog in het zadel, met twee revolvers in de aanslag. En achter hem vertelde het geluid van brekende takken hem dat de tweede man afgestegen was en naderbij kwam...

‘Kom maar hierheen, Buff,’ klonk toen een stem achter Witte Veder. ‘Ik heb hem onder schot.’

Buff, de eerste ruiter, stak grinnikend de revolvers weg en reed naar de Indiaan toe. ‘Goed werk, Leffy,’ bromde hij tevreden, terwijl hij afsteeg. Op hetzelfde ogenblik lagen de revolvers weer in zijn handen. ‘Wil jij hem even ontwapenen?’

Buff... Leffy... Witte Veder was een ogenblik bang geweest dat een van de kerels Jef Hunting zou blijken te zijn. Dat was dus niet het geval. Misschien hadden ze zelfs niets met Hunting te maken en waren het een paar doodordinaire struikrovers...

Op het moment dat deze gedachte door zijn hoofd flitste, zei Buff: ‘De baas zal wel gek opkijken als hij hoort dat die Indiaan weer hier was...’

Witte Veder hoorde de takken van de struiken kraken en de voetstappen van Leffy zachtjes naderbij komen...

Buff scheen de gedachten van de Indiaan te raden. ‘Ik waarschuw je, vriend,’ gromde hij kwaadaardig. ‘Haal geen gekheid uit, want ik zal niet aarzelen om te schieten.’

Leffy stond nu vlak achter Witte Veder. Zijn grote, grove handen streken langs de kleren van de Indiaan...

En toen gebeurden er een heleboel dingen tegelijk...

Leffy's handen waren op de hoogte van Witte Veder's schouders, toen de Indiaan zich plotseling razendsnel door de knieën liet zakken.

PANG! PANG!

Twee kogels uit de revolvers van Buff floten rakelings langs Witte Veders hoofd... 'Niet doen!' gilde Leffy wanhopig. Door de snelle beweging van de Indiaan stond hij plotseling in zijn volle lengte voor de revolvers van zijn vriend. 'Niet doe...' Verder kwam hij niet, want Witte Veders stevige knuisten grepen de polsen van de schurk. Als een kogel vloog de man over de rug van de Indiaan.

Met een zware klap sloeg de schurk tegen de grond. Hij brulde als een gewonde tijger.

Buff reageerde verbazend snel. Toen het tot hem doorgedrongen was dat het voor zijn vriend veel te gevaarlijk was als hij nog meer schoten afvuurde, borg hij de revolvers in de holsters en stortte zich met een rauwe kreet op de Indiaan. Zijn vuisten deelden rake klappen uit, en Witte Veder, die zijn handen vol had met Leffy, kon alleen maar proberen de mokers van de schurk te ontwijken. En heel duidelijk drong het plotseling tot Witte Veder door dat hij dit nooit lang zou kunnen volhouden. Buff gebruikte nu ook zijn benen, en de neuzen van zijn zware rijlaarzen raakten de Indiaan waar zij hem raken konden.

Op het moment dat Witte Veder erin geslaagd was Leffy tijdelijk buiten gevecht te stellen, trof Buffs vuist hem tegen de rechterslaap... De zon tolde door de lucht... De bomen begonnen te draaien... te draaien... Toen werd alles ineens donker rond Witte Veder.